

И винаги трябва да се отчита спецификата на хронотопа, с който е свързана тази сакралност, както и наличната многопластовост в немалко случаи. Тези напластявания имат определена динамика, развиваща се в спираловиден вариант с унаследяване и осмисляне на всяко предходно ниво. В този процес съществена роля играе обредът. Най- вече във функцията му относно усвояването и организацията на пространството и превръщането му в културно, както и за възпроизвеждането на сакралната му същност именно като съществен белег на културното.

Разбира се, че по своя характер не всички обредни системи са в директна или индиректна корелативност със сакралността. Особено онези фолклорни обреди, които са с подчертано социоцентричен характер. (Живков 1981: 16) Макар че е възможно участието им в поддържането жизнеността на определен сакрален топос, за което ще стане дума нататък. В този смисъл може да се каже, че с присъщата му митопоетичност, обредът е в контекстуална съотносителност със сакралността, която в голяма степен е продуцирана от митопоетичното мислене. Освен това обредът участва активно в трансформацията на времето и пространството в културни факти, (Живков 1981: 16) което означава, че той е на междата между сакрално и профанно. В същия смисъл обредът е съотносим с формирането и утвърждаването на сакралния топос и осмислянето му във всяко времево ниво. Сиреч, осмислянето на наследения информационен код и продуциране на неговата жизненост в следващия културен пласт. Всичко това изисква обред и сакралност да се разглеждат в един семантичен ред, тъй като представата за сакралност представлява специфичен синтез от наследени фолклорни знания, вярвания и знанията и вярата съотносими с конкретен култ. Тази представа е определяща и за типологията на сакралните топоси, както и за ролята им в системата на сакралната топография.